



ਬਾਬ

ਭਾਗ ਦਸ

ਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਭੌਣੀ

ਬਲਬ (ਭਾਗ ਦੂਜਾ)

ਕੋਮਲਤਾਈ ਦੀ ਨਾ ਅਜੇ ਹੱਦ ਪਛਾਣੀ,

ਸੋਚ ਮੇਰੀ ਕੁਝ ਹੈ ਅਣਜਾਣੀ,

ਨਵੀਂ ਉਮੰਗ ਹੈ ਦਿੱਲ ਚੋਂ ਨਿਕਲੀ,

ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਹੈ ਮਰਜਾਣੀ...!

ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ ਮੁਤਾਬਿਕ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗੱਲ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹ ਪੀਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੁੜੀ ਹੈ ਕੌਣ? ਤੇ ਕਿਉਂ ਰੱਬ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੀਤਾ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੁਆਬ ਅਜੇ ਉਸਦੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਠੀਕ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਪਰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਜੁਬਾਨ ਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੱਢਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਸਹਿਮੀ ਹੋਈ ਜਰੂਰ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਚੋਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਰਾਤ ਇੱਕ ਢਾਬੇ ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਦੂਰ ਸੀ। ਲਿਖਾਰੀ(ਯੋਗੀ) ਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ..

ਯੋਗੀ - ਬੇਟਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਆ?

ਕੁੜੀ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਯੋਗੀ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲੀ ਨਹੀਂ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ..

ਯੋਗੀ - ਬੇਟਾ... ਕੀ ਨਾਮ ਆ ਤੇਰਾ?

ਕੁੜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜੁਆਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਭਰ ਕੇ ਤੱਕਿਆਂ ਵੀ ਨਾ। ਤੇ ਚੁਪ-ਚਾਪ ਚਾਹ ਪੀਂਦੀ ਰਹੀ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚਾਹ ਖ਼ਤਮ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕੁੜੀ ਨੇ ਵੀ। ਫਿਰ ਯੋਗੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਵਾਲਾ ਬੈਗ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਕੁੜੀ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ਤੁਰ ਪਈ। ਯੋਗੀ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਤੇ ਕੁੜੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਦੌੜੇ ਹੀ ਪੈਦਲ। ਰਾਹ ਪਹਾੜੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਕੁ ਰਾਹ ਚੱਲਣ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਆਉਂਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਗੱਡੀ ਆਉਂਦੀ ਦੇਖ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਗੱਡੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ ਕੁਝ ਕੁ ਦੂਰ ਜਾ ਕੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਯੋਗੀ ਭੱਜ ਕੇ ਗੱਡੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਯੋਗੀ ਨੂੰ ਭੱਜਦਾ ਦੇਖ ਕੁੜੀ ਵੀ ਭੱਜਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਯੋਗੀ ਗੱਡੀ ਕੋਲ ਆ ਖਲੋ ਗਿਆ ਤੇ ਕੁੜੀ ਵੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਹਮ-ਉਮਰ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਯੋਗੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖ ਗੱਡੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਉਲਟੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਦੀ ਬਾਰੀ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਯੋਗੀ ਖੜਾ ਸੀ। ਯੋਗੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਝੁਕਿਆ। ਗੱਡੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬੋਲਿਆ..

ਗੱਡੀ ਵਾਲਾ - ਹਾਂਜੀ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਜਨਾਬ।

ਯੋਗੀ- ਵੀਰ ਜੀ ਅਗਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਵੋਗੇ?(ਬੜੇ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ)

ਗੱਡੀ ਵਾਲਾ - ਹਾਂਜੀ ਜਰੂਰ ਭਾਜੀ ਜੀ। ਆਜੋ ਬੈਠ ਜਾਵੋ, ਮੈਂ ਓਧਰ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾ ਰਹਾ ਹਾਂ।

ਯੋਗੀ - ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਜੀ।

ਯੋਗੀ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਬਾਰੀ ਖੋਲੀ ਤੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬਿਠਾਇਆ। ਤੇ ਆਪ ਅਗਲੀ ਬਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਗੱਡੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗੱਡੀ ਤੋਰ ਲਈ। ਗੱਡੀ ਵਾਲਾ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੜਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਆਦਮੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੋਟ ਪੈਂਟ ਤੇ ਨਾਲ ਟਾਈ ਲਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਦਾਹੜੀ ਤੇ ਮੁੱਛ ਸੀ। ਤੇ ਰੰਗ ਕਣਕ ਵਿੰਨ੍ਹਾ

ਜਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਇੱਕ ਦੇ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਦਾ ਸਟੇਰਿੰਗ ਫੜਿਆ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਯੋਗੀ ਵੱਲ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲਿਆ..

ਗੱਡੀ ਵਾਲਾ - ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਹੈ।

ਯੋਗੀ - ਮੈਂ ਯੋਗੀ। (ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ)

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼(ਗੱਡੀ ਵਾਲਾ) - ਨਾਮ ਤੋਂ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮ ਤੋਂ?

ਯੋਗੀ - ਨਹੀਂ ਵੀਰੇ ਬੱਸ ਨਾਮ ਤੋਂ ਹੀ।(ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ)

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਵੀ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ..

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਤੇ ਇਹ ਆਪਦੀ ਬੇਟੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਯੋਗੀ - ਹਾਂ ਜੀ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਕੀ ਨਾਮ ਬੇਟਾ ਆਪਦਾ?

ਯੋਗੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦੇ ਪਲ ਸੋਚਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ..

ਯੋਗੀ - ਵੀਰੇ ਇਹ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕੋਮਲ ਨਾਮ ਆ ਇਸਦਾ।

ਯੋਗੀ ਨੇ ਇੱਦਾਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਯੋਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਯੋਗੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਯੋਗੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੜੀ ਗੁੰਗੀ ਹੀ ਆ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਕੀ ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ?

ਯੋਗੀ - ਨਹੀਂ ਜੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੀ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਤੇ ਇਸਦੀ ਮਾਂ?

ਯੋਗੀ - ਉਹ ਤਾਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਚ' ਨਹੀਂ ਏ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਜੀ।

ਫਿਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਦੋਨੋਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਏ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਯੋਗੀ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਕੁ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਯੋਗੀ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ..

ਯੋਗੀ - ਓਦਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਕਦੋਂ ਕੁ ਤੱਕ ਪੁੱਜ ਜਾਵਾਂਗੇ?

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਤਾਂ ਵੱਜ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਤੱਦ ਅਗਰ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ।

ਯੋਗੀ ਨੇ ਹੁੰਗਾਰੇ ਵਜੋਂ ਸਿਰ ਮਾਰਿਆ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਬਸ ਸਾਢੇ ਕੁ ਦਸ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਤੇ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਵੱਜਣ ਚ' ਅਜੇ ਕਰੀਬ ਸੱਤ ਘੰਟੇ ਦਾ ਫਰਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਯੋਗੀ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਤੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕੁੜੀ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਭਰ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ..

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਵੈਸੇ ਭਾਜੀ ਕੀ ਕੰਮ ਕਾਰ ਆਪਣਾ?

ਯੋਗੀ - ਮੈਂ ਲਿੱਖਦਾਂ ਹਾਂ ਮਾਤਾ ਮੋਟਾ। ਲਿਖਾਰੀ ਹਾਂ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਜੀ। ਕੀ ਕੀ ਲਿੱਖਦੇ ਹੋ?

ਯੋਗੀ - ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਕਹਾਣੀਆਂ, ਸ਼ਾਇਰੀ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਸੁਣਾਵੋਂ ਫਿਰ ਕੁਝ।

ਯੋਗੀ - ਜਰੂਰ ਜੀ। ਗਾ ਕੇ ਸੁਣਾਵਾਂ?

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਜਿਵੇਂ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜੀ।

ਯੋਗੀ ਇੱਕ ਦੋ ਪਲ ਰੁੱਕਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ...

ਨਾ ਰਾਹ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਰਾਹੀ ਹੀ,
 ਨਾ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਲੱਭਦਾ ਏ,
 ਸਾਹ ਰਾਹ ਤੇ ਸੁੱਕਣੇ ਪੈ ਗਏ ਮੇਰੇ,
 ਇਹ ਦਿੱਲ ਗਵਾਚਿਆ ਲੱਗਦਾ ਏ,
 ਮੈਨੂੰ ਅੰਬਰ ਤੱਕਦਾ ਸੂਰਜ ਵੀ,
 ਨਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੱਜ ਦਾ ਏ,
 ਕਾਣਾ ਮੀਂਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਵੇ ਭਿਗੋਈ,
 ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਨੋਂ ਨਾ ਰੱਜਦਾ ਏ,
 ਹਵਾਂਵਾਂ ਚੰਦਰੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ,
 ਹੰਕਾਰਿਆ ਬੱਦਲ ਵੀ ਗੱਜਦਾ ਏ,
 ਲੱਗਣ ਪਰਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁਣ ਚੁਣ ਖਾ ਗਏ,
 ਤੇ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਲਾਲਚ ਮਘਦਾ ਏ,
 ਮੈਂ ਅਣਜਾਣਿਆਂ ਭਟਕਦੀ ਫਿਰਦੀ,
 ਮੇਰਾ ਯੋਗੀ ਨਾ ਕਿਤੇ ਲੱਭਦਾ ਏ,
 ਮੇਰਾ ਯੋਗੀ ਨਾ ਕਿਤੇ ਲੱਭਦਾ ਏ।

(ਦੀਪ ਗਗਨ)

ਗਾਉਣ ਪਿੱਛੋਂ ਯੋਗੀ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਯੋਗੀ ਦੇ ਰੁਕਦੇ ਹੀ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਬੋਲਿਆ..

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ.. ਬਹੁਤ ਖੂਬ।

ਯੋਗੀ - ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਜੀ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਭਾਜੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਜੇ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਯੋਗੀ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ....

ਮੈਂ ਮੁੱਕਜਾਂ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਨਾ ਮੁੱਕੀ,
 ਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਿਧਰੇ ਖੋ ਗਈ ਮੈਂ,
 ਮੈਂ ਜਾਗਦੀ ਵੀ ਸੁੱਤੀ ਜਿਹੀ ਲੱਗਦੀ ਆ,
 ਤੇ ਕਿਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੌਂ ਗਈ ਮੈਂ,
 ਜਦੋਂ ਪਈ ਪੁਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿੱਚ ਹਿਜ਼ਰ ਦੇ,
 ਸੱਚੀ ਵਿੱਚ ਕਲੇਜ਼ਿਓ ਰੋ ਪਈ ਮੈਂ,
 ਵੱਜਣ ਦਿੱਲਾਂ ਚ' ਮੇਰੇ ਖੁੱਭ-ਖੁੱਭ ਫੁਰੀਆਂ,
 ਲੱਗੇ ਖੂਨੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਟੋਹ ਗਈ ਮੈਂ,
 ਕੁਝ ਅੰਦਰੋਂ-ਅੰਦਰ ਮੈਨੂੰ ਖਾਈ ਜਾਵੇਂ,
 ਪੀੜ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਾਰੂੰ ਛੋਹ ਗਈ ਮੈਂ,
 ਅੱਗ ਬੱਲਦੀ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਉੱਤੇ,
 ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਲੋਹ ਗਈ ਮੈਂ,
 ਗੱਲਾਂ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ,
 ਤੇ ਬਾਹਰੋਂ-ਬਾਹਰ ਮੋਹ ਗਈ ਮੈਂ,
 ਹੁਣ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ ਉਹ ਕੀ ਸੀ ਚੰਦਰਾ,
 ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਸੱਟ ਹਿਜ਼ਰ ਦੀ ਮਾਰੀ ਸੀ,
 ਜਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਓਹ ਯੋਗੀ ਸੀ,
 ਜਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ ਸੀ ,
 ਜਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ ਸੀ।

(ਦੀਪ ਗਗਨ)

ਯੋਗੀ ਦੇ ਰੁੱਕਦੇ ਹੀ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਫਿਰ ਤੋਂ ਯੋਗੀ ਦੀ ਤਰੀਫ਼ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤੇ ਯੋਗੀ ਬਸ ਸੁਕਰੀਆ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਯੋਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨੀਂਦ ਆ ਗਈ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੇ ਦੋਨਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ, ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਰੀਬ ਦੁਪਿਹਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਗੱਡੀ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਤੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਯੋਗੀ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਈ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਭਾਜੀ...

ਯੋਗੀ ਨੇ ਕੋਈ ਹੁੰਗਾਰਾ ਨਾ ਭਰਿਆ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੇ ਫਿਰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਈ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਭਾਜੀ..

ਯੋਗੀ ਤਪਕਦਾ ਹੋਇਆ ਉੱਠਿਆ ਤੇ ਬੋਲਿਆ..

ਯੋਗੀ - ਪੁੱਜ ਗਏ ਭਾਜੀ?

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਨਹੀਂ ਭਾਜੀ ਅਜੇ ਲੱਗੂ ਸਮਾਂ। ਹੋਟਲ ਤੇ ਰੁਕਿਆ ਹਾਂ। ਆਜੋ ਕੁਝ ਖਾ ਲਈਏ। ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਠਾ ਲਵੋ।

ਯੋਗੀ ਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਤੇ ਕੁੜੀ ਉੱਠ ਗਈ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਿਆ ਤੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਿਆ। ਯੋਗੀ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਿਆ ਤੇ ਏਧਰ-ਓਧਰ ਟਹਿਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਕੁੜੀ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ। ਓਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂੰਹ ਹੱਥ ਧੋਤਾ ਤੇ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ। ਰੋਟੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਮੁੜ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਲਈ ਚੱਲ ਪਏ।

ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮ-ਕਾਰ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਬੇਟੀ ਆਸ਼ਾ, ਬੇਟਾ ਸੁਖਮਨ ਤੇ ਘਰਵਾਲੀ ਰਮਨਦੀਪ ਹੈ। ਤੇ ਇੱਕ ਭੈਣ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਹੀ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਯੋਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਸਹੀ ਬੰਦਾ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੇ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਸਹੀ ਸਮਝਿਆ। ਯੋਗੀ ਬੋਲਿਆ..

ਯੋਗੀ - ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨਾ ਵੀਰ ਜੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਦੱਸਿਆ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਕੀ ਭਾਜੀ.. ਮੈਂ ਸਮਝਿਆਂ ਨਹੀਂ।(ਹੈਰਾਨੀ ਪੂਰਵਕ)

ਯੋਗੀ - ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਪਿਤਾ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਯੋਗੀ ਨੇ ਵਿਸਤਾਰ ਪੂਰਵਕ ਸਾਰੀ ਪਿੱਛਲੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕੁੜੀ ਮਿਲੀ ਤੇ ਉਹ ਕਿਉਂ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਰਹੇ ਨੇ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੇ ਯੋਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ..

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਭਾਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਏ?

ਯੋਗੀ - ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਆ ਵੀਰ ਜੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਉਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੁੰਜਲਦਾਰ ਕਰ ਦੇਂਦੇ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬਹੁਤੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਆ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਸਹੀ ਲੱਗਾ ਮੈਂ ਓਹੀ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਭਾਜੀ। ਕੋਈ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਘਬਰਾਓ ਨਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆ। ਵੈਸੇ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕਿੱਥੇ ਰਹੋਗੇ?

ਯੋਗੀ - ਕਿਸੇ ਹੋਟਲ ਵਗੈਰਾ ਵਿੱਚ ਰੁੱਕ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਕੋਈ ਨਾ ਭਾਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ। ਆਪਾ ਮਿਲ ਕੇ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਹੱਲ ਕੱਢਦੇ ਆ।

ਯੋਗੀ - ਨਹੀਂ ਵੀਰੇ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਕੋਈ ਨਾ ਭਾਜੀ ਘਬਰਾਓ ਨਾ। ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਨਹੀਂ ਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜੁਆਬ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਗਾ। ਬਸ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚੱਲ ਰਹੇ ਓ।

ਯੋਗੀ - ਪਰ ਵੀਰ ਜੀ..

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਕੋਈ ਪਰ-ਪੁਰ ਨਹੀਂ।

ਯੋਗੀ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਦੀ ਜਿੱਦ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਨਾ ਚੱਲੀ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਕੁੜੀ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਗੁਜਰਦਾ ਗਿਆ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਾਢੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਘਰ ਪੁੱਜਦੇ ਹੀ ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਈ ਤੇ ਸਭ ਨਾਲ ਬੜੇ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਪੂਰਵਕ ਪੇਸ਼ ਆਈ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਕੇ ਗਈ ਤੇ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਇਆ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯੋਗੀ ਤੇ ਕੁੜੀ ਕੋਮਲ ਨਾਲ ਬੜੇ ਹੀ ਸਲੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਏ। ਸਾਫ਼ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਤੇ ਉਸਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਰਮਨਦੀਪ ਦੇ ਗੁਣ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲੇ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਉਪਰਾਂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹਾ-ਧੋ ਲਿਆ ਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਕੋਮਲ ਸ਼ਾਂਤ ਹੀ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਐਨੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕੋਮਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਕੋਮਲ ਵੱਲ ਵਧੀ। ਕੋਮਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਕੜ ਲਿਆ ਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ..

“ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ.. ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ.. ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ..”

ਉਹ ਰੋ ਵੀ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਕੋਮਲ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿੱਛੜੀ ਹੋਵੇ। ਕਦੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਦੀ, ਕਦੇ ਮੱਥਾ ਚੁੰਮਦੀ, ਕਦੇ ਗੱਲਾਂ, ਕਦੇ ਬਦਨ। ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਜਿਵੇਂ ਕੋਮਲ ਓਸੇ ਦੀ ਕੁੜੀ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਉਸ ਦਾ ਬਰਤਾਵ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੋਮਲ ਇੱਕ ਦਮ ਡਰ ਗਈ ਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਖਹਿੜਾ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ। ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਤੇ ਬੜੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਕੋਮਲ ਦਾ ਉਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਖਹਿੜਾ ਛੁਡਾਇਆ। ਫਿਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ ਆ ਗਿਆ। ਕੋਮਲ ਉਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਯੋਗੀ ਦੇ ਗਲ ਲੱਗ ਗਈ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ। ਯੋਗੀ ਨੇ ਸ਼ਹਿਬਾਜ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ..

ਯੋਗੀ - ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ ਵੀਰ ਜੀ?

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਇਹ ਓਹੀ ਭੈਣ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਯੋਗੀ - ਕੀ ਗੱਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ?

ਸ਼ਹਿਬਾਜ - ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਕੀ ਭੈਣ ਨਹੀਂ ਆ। ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਕੀ ਏ?

ਯੋਗੀ - ਫਿਰ ਕੌਣ ਨੇ ਇਹ?

ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ - ਕਰੀਬ ਬਾਰਾਂ-ਤੇਰਾਂ ਕੁ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਏ। ਮੇਰੀ ਉਦੋਂ ਨਵੀ-ਨਵੀ ਨੌਕਰੀ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਘਰ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਰੀਬ ਰਾਤ ਦੇ ਗਿਆਰਾਂ ਕੁ ਵਜੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਟੋ ਰਿਕਸ਼ੇ ਤੇ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਗੱਡੀ ਲੰਘੀ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੌਣ ਸੀ ਉਹ। ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਦੂਰ ਹੀ ਮੈਂ ਆਟੋ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਰ ਗਿਆ। ਸੋਚਿਆ ਬੈਠਿਆਂ-ਬੈਠਿਆਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਥੱਕ ਗਿਆਂ ਹਾਂ ਘਰੇ ਪੈਦਲ ਤੁਰ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਜੇ ਮੈਂ ਉੱਤਰਿਆ ਹੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ। ਉਹ ਇੱਕ ਕੰਧ ਨਾਲ ਲੁਕ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਭੱਜ ਕੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਲੁਕ ਗਈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਅਜੇ ਵੀ ਓਸੇ ਤੱਕ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਐਨੇ ਨੂੰ ਓਹੀ ਗੱਡੀ ਫਿਰ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਰੁਕੀ। ਇੱਕ ਬੰਦੇ ਨੇ ਬਾਰੀ ਰਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਧਰੋਂ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਲੰਘਦੀ ਦੇਖੀ? ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਹ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਕੁੜੀ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਕੁਲ ਗਿਆਂ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ।

ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ.. ਭੈਣ ਡਰ ਨਾ ਚਲੇ ਗਏ ਉਹ। ਪਰ ਕੁੜੀ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਖਿਸਕੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਨਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਘੁਟਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਨਾ ਬੋਲੀ ਪਰ ਓਥੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਡਰ ਨਾ ਭੈਣ ਮੈਂ ਵੀਰ ਆ ਤੇਰਾ ਕੁਝ ਨੀ ਹੋਣ ਦੋਂਦਾ ਤੈਨੂੰ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆਂ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਲੱਗ-ਭਗ ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਈ। ਮਾਂ ਦੇ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨੇਹਾ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲੀ। ਬਸ ਓਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਸਾਡੇ ਘਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਇਸ ਨੇ ਆਪ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕੋਮਲ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਮੇਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕਰ ਚੁਕੀ ਏ। ਤੁਸੀਂ ਘਬਰਾਓ ਨਾ।

ਯੋਗੀ- ਕੋਈ ਨਾ ਵੀਰ ਜੀ।

ਐਨੇ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਇੱਕਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ। ਫਿਰ ਸ਼ਹਿਬਾਜ਼ ਨੇ ਕੋਮਲ ਤੇ ਯੋਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਚਲੇ ਗਏ।

ਲੱਖਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ ਦੁਨੀਆਂ,

ਤੇ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨੀ ਲੱਭ ਸਕਦਾ,

ਕੋਈ ਪੀੜ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਸਮਝੇ ਨਾ,

ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਠੱਗ ਸਕਦਾ,

ਜੱਦ ਮਿਲਦਾ ਕੋਈ ਮਾਸੂਮ ਜਿਹਾ,

ਉਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵੀ ਸੱਚਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ,

ਨਾ ਬਾਹਰੋਂ ਤੇ ਨਾ ਖੂਨਾਂ ਦੇ,

ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਪੱਕਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ,

ਮੈਂ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆ,

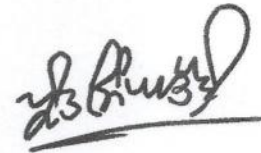
ਬਸ ਕੱਚ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ,

ਨਾ ਮੈਂ ਲੱਭਣਾ ਨਾ ਰੂਹ ਮੇਰੀ,
 ਮੇਰੀ ਲਿਖਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਣਾ,
 ਮੇਰੀ ਲਿਖਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਣਾ।

(ਦੀਪ ਗਗਨ)

ਕੋਣ ਸੀ ਨੇਹਾ ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਇਹ ਜਾਨਣ ਲਈ ਕਹਾਣੀ “ਰੂਹੀ ਪੀੜਾ” ਦਾ ਪੜ੍ਹਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਇਸੇ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਮਲ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਹੀ ਨੇਹਾ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਵਹਿਮ। ਸਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਨੇ ਜੋ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਵੀ ਨੇ ਤੇ ਸੁਲਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵੀ ਨੇ। ਕੀ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਹ ਅੰਤ ਸੀ? ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਹਾਲੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ।

ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਚੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਵੀ ਨੇ ਤੇ ਮਾੜਿਆਂ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਵੀ। ਬਸ ਗੱਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜ਼ਜ਼ਬੇ ਤੇ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਮੇਲ ਚੰਗੇ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ ਮਾੜੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਖੁੱਦ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ।



ਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਭੈਣੀ

9779324826

(ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਣ ਲਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਜਾਂ ਵੱਟਸਐੱਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ)

To read more story books of Preet Singh Bhaini visit on below link
<http://punjabilibrary.com/authors/preet-singh-bhaini/>